

Η ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Σωκράτης μόνος ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του. Ἐπὶ τῆς τραπέζης πολλοὶ τόμοι τῶν Ἀποστολικῶν Κανόνων. Ἐγείρεται σύντονος.

Λοιπὸν εἰν' ἀληθές ; Μὲ ἀπεδίωξαν ;
Λοιπὸν εἰν' ἀληθές ; Δὲν μὲ ἠθέλησαν
Καὶ τὸ παράνομον αὐτῶν συνέδριον
Ἐξέδωκε τὴν ἀδικον ἀπόφασιν.
Μητροπολίτης φεῦ ! ἐγὼ δὲν ἔγινα
Δὲν εἶμαι πλέον οὔτε κἂν συνοδικός
Κι' εἰν' ἀληθῶς μεγάλη συγκατάβασις
Ἄν μὲ καλοῦν ἀπλῶς σεβασμιώτατον.
Λοιπὸν ὀπίσω πάλιν εἰς τὴν Κόρινθον !...
Τώρα, ὦ τώρα, ναί, πῶς συναισθάνομαι
Καλῶς τὸ: οὐ παντὸς εἰς Κόρινθον ὁ πλοῦς !...
Καὶ μάλιστα ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Κόρινθον
Ὑστερον ἀπὸ τόσον μέγα πατιρνί !

(Σιγῇ ἐπ' ὀλίγον)

Εἰς μάτην ἰκεσίαι καὶ ἐνέργειαι
Συλλαλητήριά τε καὶ ὑπογραφαί
Ἀγῶνες Διομήδους τε καὶ Δαμαλᾶ
Καὶ διοργανισμοὶ διαδηλώσεων
Ἔρρετε σεῖς κανόνες Ἀποστολικοὶ
Νόμοι καὶ πρακτικὰ καὶ καταστατικὰ
Σᾶς σχίζω... σᾶς πετῶ... σᾶς ἀπαστρέφωμαι
Σᾶς καταγγέλλω καὶ διαμαρτύρομαι
Ὅτι καὶ σεῖς δὲν εἰσθε εἰμὴ ὄργανα
Ὑπαίκοντα τοῖς ἀρχοῦσι τοῖς κοσμικοῖς.

(Πέπτει χαμαὶ τοὺς τόμους)

ὦ, μίτρα, πόσα χάριν σοῦ ὑπέφερα !
Κατήντησα νὰ πάσχω, ὥσπερ γύναιον
Νὰ πάσχω, ὅπως λέγουν, ἀπὸ μετρικά !...

(Μετὰ σκέψιν)

... Κι' ὁ Κόνσολας, ὡς εἶδα, ἀνεχώρησε !...

(Ρεμβάζει)

Ἱεραρχία ! τί ὥραϊον ὄνειρον !
Νὰ συναχθῶσιν ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι
Εἰς εἶδος τι συνόδου οἰκουμένης.
Τί στάδιον εὐρύ διὰ τὴν δόξαν μου !
Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ὁ Μεθόδιος
Ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο, κί ὅπισθεν ἡμῶν
Συντεταγμένοι ὅλοι οἱ ἀμόφρονες
Παρακέντεδες τῆς ἀποχώρησεως.
Ἐκεῖ ν' ἀκούσῃς λόγους καὶ συζητήσιν
Ὅπου νὰ ὠχράσῃ ἡ Βουλὴ αὐτὴ !
Τὸν λόγον νὰ λαμβάνω ἀδιάκοπα
Τὰς χεῖρας νὰ εἰσάγω εἰς τὴν κόλπον μου
Καὶ νὰ σκόρπιζω κατηγόρητήρια.
Καὶ ἂν δὲν ἐθριάμβευε τὸ κόμμα μας,
Εὐθὺς ἀμέσως μίαν ἀποχώρησιν
Ἡ κωλυσιεργία εἰς ἐνέργειαν
Καὶ αἱ ὀχλαγωγίαι ὑστερώτεραι...
Ἔχω πρὸς ταῦτο ἱκανοὺς συμπράκτορας !
Καὶ μὲ ζουρνάδες τότε καὶ μὲ τύμπανα
Μὲ φέρουν μὲ πομπὴν εἰς τὴν Μητρόπολιν
Καὶ μὲ χειροτονεῖ μὲ ἀγαλλίασιν

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀντιπολιτεύσεως !...
Θεέ μου, τί ἀπώλεσα !... τί ὄνειρον !...

(Προσεύχεται)

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
Μητροπολίτης μὴ γενῇ κανεῖς.
Ἀγιασθήτω, ναί, τὸ ὄνομά σου
Καὶ κραξέ τὸν Πανάρετον σιμά σου...
Ἐλθέτω, ὦ Θεέ, ἡ Βασιλεία σου
Καὶ ὁρρανὴ ᾧ μὲν ἡ Ἐκκλησία σου...
Ἐν οὐρανῷ καθὼς καὶ ἐπὶ γῆς...
Ὡς νῆλθῃ ὁ καιρὸς τῆς ἐκλογῆς...

(Ἐγείρεται ὀργίλως)

Ἀλλὰ τί τάχα ὠφελοῦν αἱ προσευχαί ;
Τόλμη, ἐδῶ χρειάζεται ὁ παλαιὸς
Σωκράτης εἰς εἶς ἐν δαιμόνιον
Κρύπτω ἐγὼ πολλὰ ὑπὸ τὸ ράσον μου.
Ἡ Πολιτεία μᾶς κηρύττει πόλεμον ;
Ἔστω ! ἡ Ἐκκλησία μᾶς τὸν δέχεται
Τυδεΐδη Διομήδη καὶ σὺ Δαμαλᾶ,
Εὐθὺς διοργανώσατε τὰς μάχηντας
Ἰδοὺ ἐγὼ τὸ ράσον ὡς σημαίαν σας
Ὑψῶνω καὶ προσέλθετε ὅσοι πιστοί,
Καλόγηροι, διακόντοι, ἡγούμενοι,
Μακρακισταί, Χαλδαῖοι, Νεστοριανοὶ
Εἰδωλολάτραι, Μανιχαῖοι, Βούλγαροι
Καὶ ὅσοι ἐπὶ γῆς αἰρετικοί, ἐμπρός !
Μίαν θρησκείαν νέαν ᾧ κηρύττωμεν
Μέγας ἀρχιερεὺς σας γίνομαι ἐγὼ
Κατὰ τῆς Πολιτείας ᾧ ὁμῶς ὁμῶς
Καὶ νέος τὴν Ἑλλάδα ᾧ πλήξη πόλεμος
Ὁ νέος πόλεμος ὁ Κορινθιακός !...

(Σκέπτεται πάλιν)

Καὶ δὲν ἀρκεῖ, ἀλλὰ τὸ ἐπεισόδιον
Πρέπει νὰ λάβῃ χαρακτῆρα διεθνή.
Πρέπει καὶ ἡ Εὐρώπη νὰ συγκινηθῇ.
Μᾶς ἀπειλεῖ φρικτὰ ὁ Παγγερμανισμός
Ἄς ἴδωμεν τί λέγει καὶ ὁ Μοντολών...

(Ἐνῶ κινεῖται γὰ ἐξέλθῃ, αἰφνης σταματᾷ καὶ ἀπροῖται)

Μία φωνὴ ἐκ Γαλλίας

Πραυνήθητι, πραυνήθητι, πραυνήθητι !
Ἔως οὐ ἔλθῃ πάλιν ὁ Παρακλήτορ
Ἡγούν τουτέστι ἡ μέλλουσα ἡ Ἑθνική !

(Γονυπετῶν καὶ προσευχόμενος)

Ναί, Πάτερ ! πρόσδοκ' ἀνάστασιν νεκρῶν
Καὶ μέλλουσαν Κυβέρνησιν, Ἀμήν, Ἀμήν !

ΣΤΡΕΨΙΔΟΜΕ

